

DEN DELTE MENING

OPRUSTNING ELLER UDRUSTNING ET INDSPARK OM ANTI-PLAGIERINGSINDSATSEN I DK

AF JOSHUA KRAGH BRUHN, JKB.LIB@CBS.DK, CBS BIBLIOTEK

Hvorfor findes der ikke en national strategi for anti-plagieringsindsatsen i Danmark? Ikke nødvendigvis en ministerielt defineret eller dikteret strategi, men en strategi udfanget og opfostret i det danske universitetsbiblioteksvæsen, udfoldet i samarbejde med vores moderinstitutioner, universiteterne, og med et skarpt og ikke mindst formativt blik for det, vi opfatter som god akademisk praksis.

En praksis, der i øvrigt er udfordret på flere fronter, mest akut af en angiveligt massiv snydkultur på de gymnasiale uddannelser, hvorfra vi rekrutterer en stor del af vores bachelorstuderende; en kultur, der, hvis uadresseret på universiteterne, risikerer at forplante sig blandt vores studerende og i værste fald i forskermiljøerne.

De fleste moderinstitutioner har allerede været på indkøb efter hurtige løsninger og er kommet hjem med posen fuld af blodtørstige algoritmer. Denne synkroni er naturligvis også en form for national strategi (selvom man kan undre sig over, om det er en bevidst del af strategien ikke at koordinere de konkrete

algoritmevalg). Under alle omstændigheder er den perspektivløs, med mindre man – som på CBS og formentligt fejlagtigt – regner med, at truslen om tæsk i og ved sig selv afskrækker.

Når jeg taler om national strategi, tænker jeg snarere på en multivalent en slagsen. En tilgang, hvor fokus ikke blot er på teknologisk syndsforladelse i form af dyrt indkøbt software, der betragter alt som mistænkeligt og hævder at afsløre snyd, men i virkeligheden blot afdækker tekstlige sammenfald (der jo i andre sammenhænge ligefrem er efterstræbelsesværdige under overskrifter som intertekstualitet, stå på skuldrene af osv.), men som også, og måske oven i købet primært, har et positivt og kvalificerende sigte.

Kunne man forestille sig en situation, hvor universitetsbibliotekerne (med universiteterne) samarbejdede om en indsats, der både sikrer transparens på tværs af lokale krav og tolerancetærskler for den migrerende studerende, og som samtidig gør arbejdet med at kvalitetssikre de universitære uddannelser, som vel er (det håber jeg i hvert fald) anti-plagieringsindsatsens egentlige formål, så effektivt og best-practice-orienteret som overhovedet muligt.

Hvad om vi delte ud af vores erfaringer og undersøgte nye veje sammen, så vi er helt sikre på, at vi har gjort vores ypperste i arbejdet med at ruste vores fælles uforberedte studerende til det akademiske arbejde, inden algoritmerne, med deres noget skeløjede, men stadig behårde retfærdighedssans, pudses på dem.

Et sådant arbejde ville være perspektivrigt, positivt, samt transparensfremmende, da samtalen dermed ikke begrænses til det, der ligger lige for, og som derfor ofte definerer denne, nemlig åbenlys og kvantificerbar snyd, men kan bringes til at handle om snydhedens modsætning og det, vi alle sukker efter, nemlig god akademisk praksis, og hvordan denne formidles bedst.

Med vores informationsfaglige indsigt og formidlingserfaring vil vi kunne skabe et endnu mere effektivt våben i kampen mod uhensigtsmæssig kildehåndtering end alle verdens algoritmer tilsammen.

Debatér DEN DELTE MENING på www.facebook.com/dfbib